

Робота в парах. Завдання. Опрацювати інформаційні картки (word-документ «Таємниці життя Г.Аполлінера») та створити сенкан до образу Г. Аполлінера. «Таємниці життя Г.Аполлінера»

Інформаційна картка 1. «Таємниці життя Г. Аполлінера. Дульчіні-Костровицький-Бонапарт».

Наприкінці серпня 1880 року в мерії міста Рим було зареєстроване новонароджене немовля – знайда, син невідомих батьків. Дитині дали прізвище Дульчіні, проте невдовзі знайшлася справжня мати сиротини – чарівна Анжеліка Костровицька, представниця знатного польського роду, яка, за примхою долі, поневірялася тоді в Італії. Але особа батька, що була огорнена таємницею при народженні майбутнього поета, залишається загадкою і донині. Прийнято вважати, що Вільгельм-Альберт-Володимир-Олександр-Аполлінарій Костровицький – а саме таке ім'я отримав врешті-решт хлопчик – був позашлюбним сином італійського аристократа Франческо д'Аспермонта, який мав тривалі романтичні стосунки з красунею Анжелікою. Проте дослідники життя і творчості Аполлінера, взявшись копати глибше в історію його родини, висловили інші версії походження поета. Одна з них твердить, що Аполлінер був нащадком не кого іншого, як Наполеона Бонапарта! Сімейна хроніка Костровицьких містить відомості про графиню Меланію Костровицьку, що була частиною тодішньої «міжнародної еліти». Вона мешкала то в Австрії, то у Франції, то в Італії і мала незаконного сина від Наполеона II, герцога Рейхштадтського. Існують також свідчення про те, що Меланія Костровицька дуже опікувалася своєю молодого родичкою Анжелікою та її дітям, а отже – роблять висновки науковці, не виключено, що до народження Аполлінера мав відношення не якийсь там італієць, а син Наполеона II, і значить Меланія доводилася йому бабусею, а Наполеон Бонапарт – прадідусем. Врешті це пояснює невимовний потяг поета до Франції, якій він присвятив усе своє життя та творчість. Безумовно, це лише припущення, і скидається на те, що ми ніколи не дізнаємося правди про істинне походження поета. Однак цікаво, що сам митець якусь «правду», очевидно, знав, хоча й ретельно приховував її від усіх. Про свої польські корені Аполлінер практично не згадував; в офіційній картці реєстрації для іноземців, виданій 1899 року, він вказав одразу дві національності: «італієць» та «росіянин». Проте усе своє життя Аполлінер прагнув бути французом, а незадовго до смерті подарував своєму другові Андре Біллі автопортрет, на якому зобразив себе в орлиній масці (орел – символ роду Наполеонів).

Пам'ятка складання сенкана. Ключове слово «Аполлінер».

Сенкан (сенкен) – це вірш, який синтезує інформацію і факти у стисле висловлювання, яке описує чи віддзеркалює тему. Слово «сенкен» - французьке «п'ять», означає вірш з п'яти рядків:

1. Тема (іменник) – одне слово.

2. Опис теми (два прикметника).
3. Дія, пов'язана з темою (три дієслова).
4. Фраза з 4 слів – висловлює ставлення до теми або почуття з приводу обговорюваного).
5. Одне слово-синонім до теми – (ніби робиться висновок).

Робота в парах. Завдання. Опрацювати інформаційні картки (word-документ «Таємниці життя Г.Аполлінера») та створити сенкан до образу Г. Аполлінера. «Таємниці життя Г.Аполлінера»

Інформаційна картка 2. «Таємниці життя Г.Аполлінера. Злочин і кара: справа викрадення «Мони Лізи».

Хай там хто був батьком майбутнього поета, та його вихованням займалася мати. Анжеліка Костровицька прагнула, аби її син був освіченою людиною, тож хлопець спочатку навчався у коледжах в Монако та в Каннах, а згодом – у ліцеї в Ніцці, де, власне, уперше спробував свої творчі сили: разом із товаришем Вільгельм видавав рукописний часопис. Тоді ж з'явився перший псевдонім митця – «Гійом Макабр» («макабр» означає «похмурий»). Значно пізніше, у 1909 році, під деякими своїми творами поет підписувався як «Луїза Лаланн», викликаючи інтерес читачів до такої неординарної «жіночої» літератури. А от усесвітньо відоме «Гійом Аполлінер» (переформовані перше й останнє імена митця – Вільгельм та Аполлінарій) з'явилося лише у 1902 році. Тоді, набравшись вражень від мандрівок Німеччиною та Австрією разом із заможною родиною Міло (в якості вчителя французької мови) та, переживши перше любовне потрясіння до гувернантки Анні Плейден, поет дебютував збіркою «Рейнські вірші». І вже після цього Вільгельма-Гійома просто-таки затягнуло у шалений вир паризького культурного життя. Знайомства з неординарними особистостями, які несли в собі свіжі на той час ідеї, неабияк вплинули на творчий розвиток поета. Але особливу роль у житті Аполлінера зіграли двоє друзів: геніальний художник Пабло Пікассо і талановитий пройдисвіт Жері П'єре... Пікассо та Аполлінер мали гарні товариські стосунки й навіть не здогадувалися, що вони можуть бути затьмарені, здавалося б, дріб'язковою справою. Жері П'єре, якого молодий поет зробив своїм секретарем через особисту симпатію до нього, також не думав про погане й не збирався нікому псувати життя. Проте так сталося, що цей милий відчайдух був непереборним авантюристом і просто не міг спокійно пройти повз річ, яку можна було поцупити. Одного дня П'єре зробив Пікассо «подарунок» – він приніс художникові викрадені з Лувру старовинні іберійські статуетки, які той вважав джерелом свого натхнення. Через кілька років П'єре знову спокусився на крадіжку – цього разу він поцупив із Лувру жіночий бюст із тієї ж колекції. Коли ж Пікассо відмовився від нього, П'єре не знайшов кращого місця для статуетки, як дім свого «покровителя» Гійома Аполлінера. Поет не хотів ризикувати й нехтувати

законом, проте, взявши приклад із Пікассо, заплющив очі на крадіжку й залишив статуетку в себе... Не дивно, що коли 1911-го року з Лувру таємничо зникла славетна картина «Мона Ліза», Аполлінер широ порадив своєму улюбленцеві Жері П'єре виїхати з країни й сам трохи запанікував, хоча ні він, ні його друг не були причетні до цієї крадіжки. Паніка Аполлінера виявилася недаремною: в поліції хтось назвав його ім'я, і при обшуку помешкання було знайдено бюст, який належав Лувру, а також листи, з яких випливало, що поет свідомо зберігав у себе викрадене майно. Справа обернулася довгою судовою тяганиною і тижневим ув'язненням, під час якого Аполлінер зазнав фізичних і моральних страждань. Більше того – саме через цю «пляму» на поетовій репутації він не отримав у 1913 році Гонкурівську премію за свою неперевершену збірку «Алкоголі». Жері П'єре намагався врятувати друга, надсилаючи в поліцію загадкові листи від «крадія», в яких стверджував невинність Аполлінера. А от інший друг – Пабло Пікассо, поставши перед судом і поглянувши у вічі поетові, заявив, що вперше бачить цю людину. Художник вийшов сухим із води і хоча згодом він широ каявся у своєму вчинкові, та було вже пізно...

Пам'ятка складання сенкана. Ключове слово «Аполлінер».

Сенкан (сенкен) – це вірш, який синтезує інформацію і факти у стисле висловлювання, яке описує чи віддзеркалює тему. Слово «сенкен» - французьке «п'ять», означає вірш з п'яти рядків:

1. Тема (іменник) – одне слово.
2. Опис теми (два прикметника).
3. Дія, пов'язана з темою (три дієслова).
4. Фраза з 4 слів – висловлює ставлення до теми або почуття з приводу обговорюваного).
5. Одне слово-синонім до теми – (ніби робиться висновок).

Робота в парах. Завдання. Опрацювати інформаційні картки (word-документ «Таємниці життя Г.Аполлінера») та створити сенкан до образу Г. Аполлінера. «Таємниці життя Г.Аполлінера»

Інформаційна картка 3. «Таємниці життя Г.Аполлінера. За Францію – зі зброєю в руках та кулею у голові».

Показовим є той факт, що однією з причин посиленої уваги до поета з боку поліції була саме відсутність французького громадянства. Якби Аполлінер мав французький паспорт, історія з «Моною Лізою» закінчилася б звичайними допитами – а так слідчі вважали, що поляк з

італійсько-російською національністю може представляти міжнародну банду, небезпечну для Франції. Протягом життя поет щиро прагнув стати справжнім, офіційно визнаним французьким громадянином, та бюрократичні інстанції не погоджувалися оформлювати документи – самого лише бажання, хай би навіть підкріпленого внеском до французької літератури, було недостатньо. А проте в 1914 році, коли розпочалася Перша світова війна, Гійом Аполлінер добровільно пішов на фронт: спочатку артилеристом, а потім – піхотинцем. Таким чином митець намагався довести собі й усім, що він ладен на будь-що заради Франції. Крім цього, хай як банально це звучить, поет хотів утекти від чергового невзаємного кохання. Будучи завзятим та енергійним і водночас зберігаючи спокій та рівновагу там, де це було потрібно, Аполлінер проявив себе як чудовий вояка і дослужився до лейтенанта, проте одного дня отримав тяжке поранення в голову. Після такого очевидного прояву героїзму світ ніби перевернувся: Вільгельма Костровицького нагородили Бойовим Хрестом, надали йому французьке громадянство; кохана жінка відповіла взаємністю, а творчі напрацювання почали приносити славу й визнання. І тепер лише смерть могла відібрати у поета його зароблене щастя – і вона це зробила 9 листопада 1918 року, в останній день війни. Гійом Аполлінер раптово помер від грипу, обтяженого наслідками поранень Доля подарувала йому лише два роки спокійного щастя, наповненого коханням та Францією – омріяною, завойованою, створеною батьківщиною. Проте з того часу вони вже не розлучалися – теперішня Франція неможлива без Гійома Аполлінера, так само, як і неможливо без нього сучасне мистецтво, до якого римський знайда, нащадок Бонапарта, «викрадач» «Мони Лізи» зробив внесок, переоцінити який просто неможливо.

Пам'ятка складання сенкана. Ключове слово «Аполлінер».

Сенкан (сенкен) – це вірш, який синтезує інформацію і факти у стисле висловлювання, яке описує чи віддзеркалює тему. Слово «сенкен» - французьке «п'ять», означає вірш з п'яти рядків:

1. Тема (іменник) – одне слово.
2. Опис теми (два прикметника).
3. Дія, пов'язана з темою (три дієслова).
4. Фраза з 4 слів – висловлює ставлення до теми або почуття з приводу обговорюваного).
5. Одне слово-синонім до теми – (ніби робиться висновок).